

זה היה העולם הזה שהיה

לפני 25 שנה

הגיב על האשמות שהוטחו בפניו, בעזרת תשלום של 10,000 ל"י לפורץ תחת הכותרת "נבחרת נספדת" מובא סיפור על עוד אחד מהספרים של נבחרת ישראל בכדורגל, והפעם מול קבוצת "סטאנדרד ליאז".

בן גוריון ופרס מבשלים דיקטטורה ★ ניצול-שואה נוקם בלגיון-הזרים ★ חיים ברלב רושם רפורט למטוס

זאת התקרמות נוספת של הרודנות הווחלת בישראל.

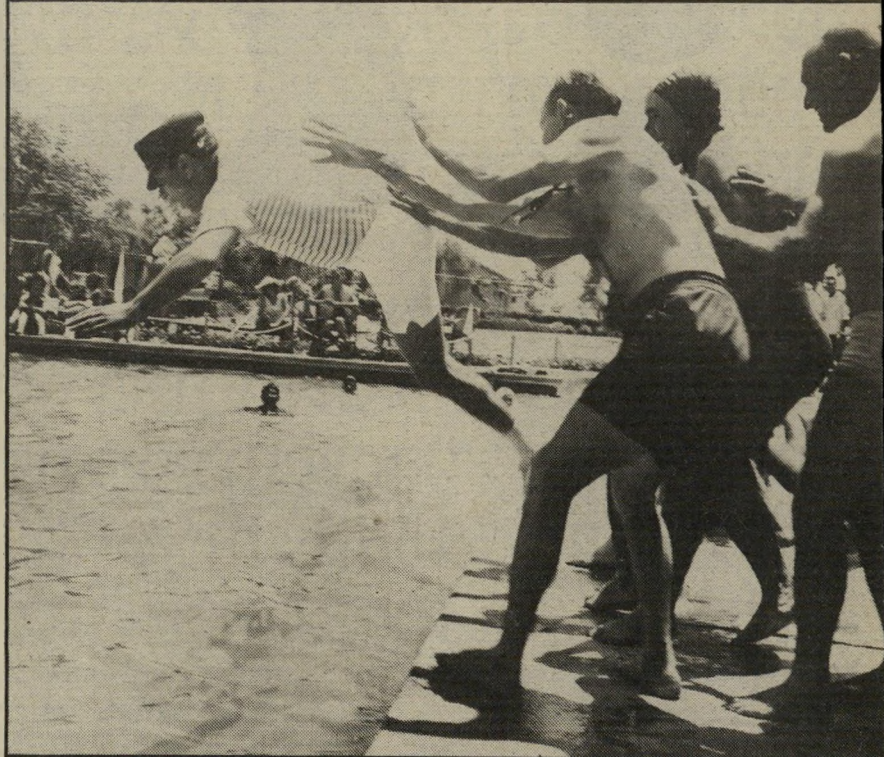
עיתונות

הסקופ הגדול

אחד הסיפורים הסנסציוניים ביותר, שהתפרסמו בשבועות האחרונים בארץ, היה סיפור שהודפס לפני שבועיים בידענות אחרונות אודות איש חיליהים הישראלי, שערק מאוניברסיטת באר שבערן ללונדון ברוצח הוריו. כאשר נתנו עורכי ידיעות אחרונות כותרת כעמוד הראשון לסיפור המיושן, ששלבו האחרון — מישפטו של החייל שחזר לארץ — התרחש לפני שנתיים, הם לא ידעו בעצמם את עוצמתו של הסיפור שנפל לירייהם.

אליהו איצקוביץ, שבני מישפחתו ניספו בשואה במחנה הריכוז שאליה נשלחו על ידי מפקד מיזמר הברזל ברומניה, נאלם באותה ידיעה, גילה כי האיש האחראי למישלוח הוריו למחנה הריכוז משרת בלגיון-הזרים הצרפתי. כחייל צה"ל ביקש העברה לחיליהים, ערק מאוניברסיטת באר שבערן, התגייס ללגיון-הזרים הצרפתי, לחם במלחמת הודו-סיני, פגש שם את רוצח הוריו, הרגו בשעת קרב מבלי שאיש ירגיש בכך. מאוחר יותר חזר איצקוביץ לארץ, הועמד לדין על עריקה, הצליח לשכנע את שופטיו להתחשב במטרת עריקתו, נידון רק לשלושה חודשי מאסר.

תמורת סיפור אישי, 500 לירות. הסיפור שפורסם בידענות אחרונות הועבר על ידי סוכנויות טלגרפיות לחוץ לארץ וזכה דווקא בצרפת להדים בלתי-משוערים. העיתונות הצרפתית היתה מעוניינת בסיפור סנסציוני, על רצח מתוך נקמה, שבוצע בשורות הלגיון. כבר למחרת קיבלו כתבי העיתונות הצרפתים בארץ הוראה למצוא את האיש, לשלוח סיפורים מלאים אודותיו.

אין דגים, יש דורה (ושחייטין ב.העולם הזה" 22.2.84, באחד מביקוריו התכופים בארץ. הודיע. היה נפלא - לפני הקמת המדינה!) היה ב-1959 אלוף הברזנים-זימרים של עיר-הקייט נהריה. בעת הנחיתת-טקס לעידוד-התיירות שבביציון הסמוכה הוא נפל קורבן לדייגי עכו, אשר הטילו אותו לבריכה. מאחר שתוכניתם לתצוגת-דיג עלתה על שרטון. הקרפיונים שהדייגים הטילו לבריכה, כדי לדוגם לראווה, נחנקו מהכלור שהיה בבריכה ומתו. ואז החליטו הדייגים לצרף את דורה אל הדגים.

העם

עיטוש ביטחוני

בתוקף סמכותי לפי סעיף 23 (ד) לחוק תיקון דיני העונשין (ביטחון המדינה) תשי"ז - 1957, ובאישור ועדת החוץ והביטחון של נאומי ראש-הממשלה ומנהל משרד-הביטחון מוכרים כעניינים סודיים לעניין החוק האמור:

בשינוי נוסח קלים, חוקק השבוע בישראל, אחרי שרוד בן-גוריון ושימעון פרס דיברו על עליית המיליונים, ואחרי ששנוריהם באמריקה הרעישו עולמות על העליה, תוך השמצת הממשלה שהחירה את העליה, בא עתה החוק להכריז על העליה כעל סוד ביטחוני, שאסור לפרסם את פרטיו, אפילו הורשו על ידי הצנזורה הביטחונית של ישראל, על הביצוע מונה הצנזורה הצבאי.

ייתכן כי אין דרך אחרת לבלום את פיהם של ראשי המדינה. אולם לבריחה הגנומה יש לפחות שתי מסקנות חמורות ביותר:

● מדינת ישראל הורידה אתה, למעשה, כי העליה היא עניין ביטחוני — ובזאת אישרה רישמית את כל טענות הערבים, המפעילים לחץ עצום על מדינות הגוש הקומוניסטי כדי למנוע את העליה ההמונית, בטענה כי העולים יהיו מחר חיילים נגד המחנה הלאומי הערבי.

● בפעם הראשונה נקבע תקדים מפורש כי עניין שאין לו שום קשר לעניינים צבאיים ניתן להעלמה רישמית, בטענה ביטחונית כוזבת. תקדים זה של ההנחת חופש-הדעה והפיסוס יכול לחול מחר על כל עניין אחר. כי במדינת ישראל אפילו עיטושו של דוד בן-גוריון הוא עניין ביטחוני, העשוי לערער את המוראל. אם תיכנס הוראה זו לתקופה ללא קרב, תהיה

הידיעה על כך הגיעה גם לידיעות אחרונות, שאחד מכתביו, אראל גינאי, משמש גם ככתבו של פראנס-סואר הצרפתי בישראל. מערכת העיתון הועמדה מייד על רגליה, החליטה למצוא את האיש שהיה מבוקש אותה שעה עלי-ידי כתבי-החוץ בישראל. ארבעה כתבים עסקו במשך חמישה ימים בחיפושים נמרצים אחרי האיש. לבסוף מצאו אותו בדירה בת חדר בנחלת-יצחק, למרות היותו מחוסר-עבודה, לא התלהב איצקוביץ לחזור באונו העיתונות, תמורת כסף, על הסיפור שסיפר לבית-המישפט הצבאי. הוא רצה את רם אורן, כתב ידיעות אחרונות, סירב למסור לו את הסיפור. אולם מערכת ידיעות אחרונות לא נכנעה. משלחת מורכבת מאראל גינאי, ראש-המערכת דוב יודקובסקי ורם אורן,

אנשים

● את סלידתו הגדולה ממילחמה הפגין השבוע נשיא המדינה יצחק בן-צבי, שעה שנכח בתימרון שיריוני צה"ל שנערך אי-שם בדרום. הנשיא שהגיע למקום בהליקופטר, נחת בין השיריונים, ונזכר, כי התימרון נערך על שטח שבו פוזרה להקת ארבה ענקית. מאותו רגע ועד לסיום התימרון היו מרבית שאלותיו של הנשיא מוקדשות יותר לארבה מאשר לתימרון.

● ענייני יותר באותו תימרון היה הרמטכ"ל, רבאלוף חיים לסקוב. כאשר הבחין במטוס נמקי-טוס. הוציא מייד את פינקסו כדי לרשום דוח. עוד לו בתפקיד זה מפקד גייסות השיריון, אלוף חיים בר לב, שהספיק להבחין במיספי-המטוס.

● חבר תנהלת הסוכנות היהודית ליאון דולצ'ין החליט לרוח ולשמור על דיאטה. למרות זאת לא פחת היקפו במאום. כאשר נשאל דולצ'ין כיצד זה הוא עושה דיאטה שאינה מורגשת כלל, השיב: "אני שומר על זה בסוד".

חזרה אל איצקוביץ, הציעה לו שוב הצעות קוסמות. ליתר ביטחון הוזמן לארוחה במיסערה. כטובליבו בניו, הסכים למכור סיפור אכסלר סיבי. תמורת 200 לירות דמי-קדימה.

במקום מיסמכים, מדליות. מה שארע אחר-כך רמה למיבצע צבאי חשאי. איצקוביץ ורם אורן התחפשו ונסעו עם מיזמר-ראש לפנסיון בחיפה, נרשמו שם כשמות ברזיים. כשהיה נדמה להם כי כתבי-החוץ מתחקים על עקבותיהם, העבירו את מקום מגוריהם למלון אחר, בכפר-שמריהו.

בניתיים מכר ידיעות את זכויות הפירסום של הסיפור לחוץ לארץ, לפראנס-סואר הצרפתי. לפי ההסכם, קיבל ידיעות 50 אחוז מהסכומים שגבה פראנס-סואר, ושילם מזה לאיצקוביץ עצמו 25 אחוז, שהסתכמו בשבוע הראשון בסכום שהתקרב לאלף לירות.

הסיפור הסנסציוני וזה להרים ככל רחבי העולם. חברת סרטים צרפתית אף שלחה מישלחת מיוחדת לארץ, כדי לרכוש את זכויות ההסרטה לסרט, שיתבסס על סיפורו של איצקוביץ.

היה זה סיפור גדול לכל הדעות, אלא שהעוקץ בו היה, שאיש לא יכול היה להוכיח אם הוא אמיתי, או פרי מימונו של איצקוביץ בלבד. איצקוביץ היה בעל עבר פלילי לפני שערק מאוניברסיטת באר שבערן עדיין היה תלוי ועומד נגדו מישפט, בעון גניבת מכונת. בסיפור עצמו היו פרטים מוזרים רבים. איצקוביץ בן ה-28 זכר בדיוקנות פרטים, שארעו לו או התרחשו בסביבתו, בהיותו בן תשע, בגיל שבו הופרד מהוריו בבוקארשט. לא היו לו כל מיסמכים או תעודות על הקורות אותה, מלבד מיספר מדליות סתמיות, וכרטיסיהויו על שם טוני גלסון

בידנס ושמו עשור

העולם הזה" 1132 תאריך: 9.6.1959

מלגיון-הזרים הצרפתי. במשך כל הסיפור הוא לא הזכיר אפילו פעם אחת את הויתו או שמו של האיש שהיה אחראי לרצח הוריו, ושימש אחר כך, בהיותו כבן 50, רכיסמל קרבי בלגיון-הזרים. אלא שכל החשדות לא הורידו את ערך הסיפור עצמו. אמר השבוע אחר מכתבי-החוץ, שהציע סכום כסף ניכר תמורת הזכות לראיין את איצקוביץ. "לא חשוב אם הסיפור אמת או לא, הוא שווה את הכסף, אפילו רק בגלל הדימיון שבו".

הווי

לא לפירסום

● תליאביב נתפס צעיר בניסיון להיכנס ללא כרטיס לתערוכת תחביב, טען כי כניסה בלי כרטיס היא התחביב שלו.

התקפת גוים

● חיפה נתפס ישראלי שהכריח 880 דולארים בתוך גרביים מלוכלכים, שטמן בין חפציו, הסכיר כי קיווה שהריח יניא את פקידיה-מכס מעריכת החיפוש.

"אבל יש לה גוף מתוק!"

אקמך היה המשביר לצרכן ל"עניים, של שנת ה-40. ה-50 וה-60 של תליאביב. זאת היתה רשת-המניות בבנקות יצאיר-גרמניה, שהתרחבה, בי מידה רבה, במבצרות סודיות. הנות" הייצוג שלה היתה בכיכר דיזנגוף והנות שניה בלב רחוב אלנבי. באשר בחירת גערות-בעלות-התואר נבנסה לאוסנה, החליט אקמך לרכוש על הגל ובחר בגערות-יאקמן באחד האמצעים במיבצע לעידוד-מבצרות.

הגיבורה המעט-שבוניית של מזרח התיבת-ביוות, מיכתבים לרדת, הלא היא, המישע-שרדה, הוזמנה לטקס הנה דיווחו כררבה, ללא הפסקת נשימה:

איפוא היית אתמול? חיפשתי אותך רציתי אותך לקחת אותך איתי לראות את בחירת נערת אקמן זה היה מצחיק נורא, בחיי גועל נפש איד הן לא מתביישות. חתיכות די איזמות אבל שתיים נתמדות. אחת ליביה ואיוו אליס אחת עם שערות כלונרניות שהיא בטח צבעה אותן כל-יך הרבה שותן נראות כבר כמו צמר-גפן אבל יש לה גוף מתוק. היה שם איזה מנחה אחד יקה ששמו שמשון שרון הוא היה נורא מצחיק. הוא לבש חליפה שחורה עם מיכנסיים כלי קפל ונעליים שחור-לבן ואמר כל הזמן חוכמות נורא טיפשות ודיבר גם ייקית. או מה אמרתי לך? כן, הבהורות היו נורא סתמיות והן לבשו כל מיני דברים של אקטו שבאמת לא עלו וכל אחת עלתה למסלול עם מחיר לא שלה, של השימלה. והן היו מושקשות לא יפה והאליס הוותי אפילו קרצה פעם לחבר שלה כאילו שלא ראתי. מה זה אסור לרוגמנית. אסור לה להבליט את עצמה רק את השימלה קראתי את זה באיזה מקום לא זוכרת איפה. או אם הן יכולות להיות נערות אקמן אני יכולה להיות מלכת העולם, מה, פשוט אין לי חשק.